

Ik steek een pen in mijn hart, trek hem terug en kijk naar de punt. Rood. Dit is wat je te zien krijgt als je een pen in je hart steekt. Iets roods. Op papier houdt dat rode niet. Het is al weg voordat het de kans krijgt te drogen.

Mijn God is seksverslaafd. Hij weigert in therapie te gaan. Mijn God heeft ocd en is bang voor wat mensen hem aan kunnen doen. Mijn God wilde een zusje. Hij had geen ouders. Mijn God lag wakker omdat hij nooit zou kunnen trouwen en trok zich af op een foto van de (nog jonge) Maria. Mijn God was niet alleen angstig, hij werd ook nog verteerd door schuldgevoelens, die hij zelf in de (door hemzelf gemaakte) wereld had geholpen. Mijn God verveelde zich met zijn schepping, die hij het liefst zou willen vernietigen. Zoals een kind een met veel moeite gemaakte toren omduwt, plotseling overvallen door vernielzucht.

We zijn in Paradiso, een vriendin en ik. Begin jaren negentig van de vorige eeuw. Een dansfeest. Ook aanwezig: Xandra Schutte. Mijn vriendin is, van het ene moment op het andere, gefascineerd door Xandra Schutte. 'Wat is ze knap,' murmelt ze. Ik zie haar ogen wegtrekken, wazig worden. Haar lichaam wordt toegankelijk. 'Ga dan naar haar toe,' zeg ik. Dat doet ze niet. Later, thuis, spelen we dat zij Xandra Schutte is en ik, ik ben iemand anders. Mijn vriendin schreeuwt. Mijn opwinding, richt die zich nu op Xandra Schutte of op mijn vriendin?